

Arrest

**nr. 341 731 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 oktober 2018, diende op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 oktober 2018 besliste de commissaris-generaal tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 21 maart 2025 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in aanmerking moet worden genomen in verband met de toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.4. Op 12 mei 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 13 mei 2025 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/10/2018
Overdracht CGVS: 11/10/2018

Uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) vond plaats op 9 april 2025 van 09.10 uur tot 11.30 uur op de zetel van het CGVS. U werd bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Er was geen advocaat aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U bent christenorthodox en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt Tigrinya en een beetje Engels en Nederlands. U heeft drie broers en vijf zussen. U bent gehuwd en hebt vijf kinderen.

U bent geboren op [...] maart 1985 te Mai Leham (Emni Haili, zoba Dehub). In 2003-2004 deed u uw twaalfde graad en militaire opleiding in Sawa. U keerde terug naar huis om uw familie te helpen. In november 2006 werd uw zoon S.(...) H.(...) G.(...) (O.V. nr. – C.G. nr. ../.....) geboren. Op 1 februari 2007 huwde u met G.(...) M.(...) T.(...) (O.V. nr. – C.G. nr. ../.....). Jullie dochter W.(...) H.(...) G.(...) en zoon Y.(...) H.(...) G.(...) (O.V. nr. – C.G. nr. ../.....) werden geboren op respectievelijk [...] februari 2008 en [...] april 2010.

In 2012 verliet u Eritrea op illegale wijze via de Eritrees-Sudanese grens. U reisde via Sudan en Egypte naar Israël, waar u op 17 mei 2012 toekwam. Toen u in 2016 uw Israëliisch verblijfsdocument wou vernieuwen, vertelden de autoriteiten dat u ofwel zou worden opgesloten ofwel het land zou moeten verlaten (naar Uganda of naar Eritrea). U besloot terug te keren naar Eritrea. U ging naar de Eritrese ambassade voor een paspoort. U ondertekende een document en betaalde de verplichte 2%-belasting van uw inkomsten. Bij aankomst in Eritrea werd u aangehouden en opgesloten in Sembel. Een week later werd u vrijgelaten en ging u naar uw vrouw, die intussen in Asmara woonde. In oktober 2016 ontving u een oproepingsbrief, waar u niet op inging.

In februari 2017 verliet u nogmaals het land op illegale wijze via de Eritrees-Sudanese grens. U reisde verder naar Libië, waar u werd ontvoerd en opgesloten. In februari 2018 kon u, samen met veel anderen, ontsnappen. Jullie vluchtten naar het politiekantoor en werden overgedragen aan UNHCR. Intussen was in Eritrea op [...] juli 2017 uw zoon A.(...) H.(...) (O.V. nr. – C.G. nr. ../.....) geboren. U werd overgebracht naar Niamey (Niger). Daar werd u op 11 juli 2018 gehoord door een medewerker van het CGVS in het kader van uw procedure tot hervestiging naar België. Drie maanden later reisde u op legale wijze naar België, waar u op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 22 oktober 2018 werd u erkend als vluchteling omwille van uw dienstweigering en illegaal vertrek.

Een maand eerder waren uw vrouw en vier kinderen gevlucht naar Addis Abeba (Ethiopië), waar de gezinsherenigingsprocedure werd opgestart. Ze reisden legaal naar België en verzochten er internationale bescherming op 22 oktober 2020. Ze werden allen erkend als vluchteling op 24 november 2021. Uw dochter R.(...) G.(...) T.(...) (O.V. nr. – C.G. nr. ../.....) werd geboren in Antwerpen op [...] januari 2023 en geregistreerd op de bijlage van de asielaanvraag van haar moeder.

Op 8 mei 2023 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot twee jaar effectieve gevangenisstraf omwille van de aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van acht vrouwen op verschillende tijdstippen, en opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van één vrouw.

Op 31 augustus 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 22 oktober 2018 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 8 mei 2023. Uit dit vonnis, waartegen u niet in beroep ging, blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van de aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen. U werd eveneens voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten van artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek.

Artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de

samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 8 mei 2023. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met: (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dat u op 8 mei 2023 schuldig werd bevonden voor aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen. Uit de feitenvaststellingen, uiteengezet in het voormelde vonnis, blijkt dat u op 29 oktober 2022 vanop uw fiets uw hand uitstak naar de borst van een vrouwelijke jogger. Daarnaast heeft u op 31 oktober 2022 naar de borst gegrepen van drie verschillende vrouwen op drie verschillende momenten, waarna bij twee van de vrouwen kwetsuren aan de borst werden vastgesteld. Verder heeft u op 1 november 2022 de borsten van een vrouw gegrepen, het gezicht van een tweede vrouw vastgegrepen en een derde vrouw betast aan haar bil en borst. Bij deze derde vrouw heeft u bovendien afval naar haar hoofd gegooid en haar bedreigd met uw fietsslot. Toen ze probeerde te vluchten met haar fiets, bent u haar achterna gefietst en heeft u haar op haar hoofd geslagen en in haar gezicht gespuwd. Tot slot heeft u, ook op 1 november 2022, nog een vierde vrouw bij de haren getrokken terwijl ze op haar fiets zat (rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Kamer AC8, vonnisnr. [...] dd. 8 mei 2023 (verder 'vonnis nr. [...]', p. 3-5).

Omwille van de elementen in het strafdossier achtte de rechtbank de feiten als bewezen (vonnis nr. [...], p. 5-6). Het feit dat de correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat aangetoond is dat u dader was van de feiten van aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen, betekent ontegensprekelijk dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

Betreffende de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade kan worden verwezen naar de kwetsuren die bij drie van de vrouwen werden aangetroffen. Zo werd bij een vrouw een bloedstorting aan de borst vastgesteld. Een andere vrouw had een kneuzing aan de linkerborst. Bij de vrouw die u met uw fietsslot had geslagen, werden kwetsuren aan haar linkerhand, -elleboog, -bil en -knie vastgesteld. Het was bovendien enkel door het verweer van de slachtoffers dat u werd verhinderd om bijkomende aanrakingen te stellen (vonnis nr. [...], p. 6). De rechtbank wees er eveneens op dat u geen rekening hield met de fysieke, seksuele en psychische integriteit van uw slachtoffers en met de emotionele impact die de feiten van aanranding op de slachtoffers kunnen hebben. Elke vrouw moet zich veilig kunnen voelen op straat en u verschalkte hen in hun veiligheidsgevoel door uw eigen lusten te laten primeren. In de beoordeling van het dossier op burgerlijk gebied, vorderde één van de slachtoffers een schadevergoeding. Volgens de rechtbank was het aannemelijk dat zij schade had geleden en diende u haar 250 euro te betalen (vonnis nr. [...], p. 7-8).

In verband met de op het misdrijf gestelde straf, wijst het Commissariaat-generaal erop dat aantasting van de seksuele integriteit luidens artikel 417/7 van de Strafwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar, en gaat dit luidens artikel 417/59 van de Strafwet gepaard met een veroordeling tot de ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 eerste lid. Daarnaast wordt het misdrijf opzettelijke slagen luidens artikel 398 van de Strafwet bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van 26 euro tot 100 euro of met één van die straffen alleen. De correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat de bewezen verklaarde feiten zich in uw hoofde vermengen als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat voor de feiten maar één straf moet worden opgelegd, namelijk die gesteld op het zwaarste misdrijf. Bij het bepalen van de straf en de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, het aantal feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de gevolgen voor de slachtoffers, uw persoonlijkheid, persoonlijke omstandigheden, leeftijd en gerechtelijk verleden, alsook de bevindingen van het deskundigenverslag (vonnis nr. [...], p. 6).

De correctionele rechtbank van Antwerpen ging niet in op het verzoek van uw raadsman om een straf met uitstel op te leggen. Er werd geoordeeld dat enkel een effectieve gevangenisstraf gepast zou zijn ter bescherming van de maatschappij en om de maatschappelijke afkeuring van de gestelde gedragingen uit te drukken (vonnis nr. [...], p. 7). Volgens de rechtbank was de gepaste straf een effectieve gevangenisstraf van twee jaar. U werd ook voor een periode van vijf jaar ontzet uit uw rechten van artikel 31 eerste lid van de Strafwet. Deze bestraffing hield rekening met de ernst van uw handelingen (vonnis nr. [...], p. 8).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. In uw hoofdte wordt een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vastgesteld. Zo is er omwille van de definitieve veroordeling sprake van een werkelijke bedreiging. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

In dit verband kan worden verwezen naar de motivering en strafmaat van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen. De feiten worden gekwalificeerd als zeer ernstig en getuigend van een gebrekkig normbesef en laakbare mentaliteit. U hield geen rekening met de fysieke, seksuele en psychische integriteit van uw slachtoffers en de emotionele impact die de feiten van aanranding op hen zouden hebben. Elke vrouw moet zich veilig kunnen voelen op straat en u verschalkte hen in hun veiligheidsgevoel. U maakte hiervan misbruik door uw slachtoffers totaal onverwachts te benaderen en zo uw eigen lusten te laten primeren. De rechtbank oordeelde daarom dat "enkel een effectieve gevangenisstraf gepast is ter bescherming van de maatschappij" (vonnis nr. [...], p. 7).

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft minimaliseren en onvoldoende schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure ontkende u de vrouwen te hebben aangerand. U gaf toe op de dag van uw arrestatie een aantal vrouwen te hebben aangesproken om een sigaret of geld te vragen. U erkende dus dat er verschillende contacten hadden plaatsgevonden, maar meende dat deze zonder seksuele bijbedoelingen waren (vonnis nr. [...], p. 5). De forensisch psychiater, die u onderzocht, was niet in de mogelijkheid een risicotaxatie uit te voeren of zinvolle uitspraken te doen aangaande een eventueel recidivegevaar omwille van uw ontkenning van elke vorm van seksuele connotatie bij de tenlastegelegde feiten (vonnis nr. [...], p. 6).

Volgens de verklaringen die u op de zetel van het CGVS aflegde, verkeerde u ten tijde van de feiten in een "heel slechte toestand" omwille van uw leefsituatie (notities persoonlijk onderhoud dd. 9 april 2025 (verder 'notities'), p. 6). U had geen werk en leefde met uw gezin in een kleine studio, wat gevoelens van druk en stress bij u teweegbracht. Hierdoor werd het u "teveel" (notities, p. 7). U raakte overstuur en had het gevoel dat iemand u wou slaan. Omwille van deze gevoelens van stress en woede zou u zich de strafbare feiten niet herinneren (notities, p. 10): "[...] zij zeggen dat ik iets heb gedaan. Ik ben daarvoor veroordeeld geweest en heb daarvoor vastgezet. Ik was toen niet bewust, dus ik weet niet wat ik heb gedaan. Het is moeilijk te beseffen wat je hebt gedaan als je op die moment niet jezelf bent of niet bewust bent" (notities, p. 11). U stelt de veroordeling wel te hebben aanvaard (notities, p. 11).

De straf aanvaarden is echter niet hetzelfde als de ernst van de feiten erkennen en schuldinzicht tonen. Uw verklaringen over de strafbare feiten zijn uitermate vaag. U sprak nooit op concrete wijze over uw handelingen of over de vrouwen wiens seksuele integriteit u daarmee heeft aangetast.

Wanneer werd gevraagd hoe u terugkijkt op de feiten en uw veroordeling, verwees u enkel naar de gevolgen voor uw gezin: "Het is heel moeilijk, zeker. [...] Terugkijken op het incident en ook de arrestatie: het was vlak voor de bevalling van mijn vrouw. Waar ik het meest mee inzat, was mijn familie. Om mijn familie en zwangere vrouw in zo'n klein huis, en ook als vluchteling in een ander land, achter te laten. Dat was voor mij heel moeilijk" (notities, p. 11). Wanneer u werd aangespoord om over de feiten te reflecteren, stelde u dat het moeilijk is te beseffen wat u heeft gedaan omdat u er geen herinneringen aan heeft (notities, p. 11). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u over de impact van uw handelingen op uw acht slachtoffers. U toonde geen empathie en geen inzicht van de gevolgen van uw gedrag voor andere mensen. U sprak louter over de gevolgen voor uzelf en uw gezin. Wanneer aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog opmerkingen of toevoegingen had, wees u naar het feit dat werkwillige of hulpbehoevende mensen geholpen zouden moeten worden: "zo zouden er veel dingen vermeden kunnen worden" (notities, p. 15). Op die manier schuift u wederom de schuld van u af door u te beroepen op uw persoonlijke situatie.

Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerm minst van schuldinzicht, empathie naar de slachtoffers toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van de feiten, noch de wil om te

verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. U heeft immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en deinsde niet terug voor het gebruik van geweld en bedreigingen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig als onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cf. artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 maart 2025 opgeroepen om op 9 april 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden, beroept u zich hoofdzakelijk op uw goede leefsituatie. U bent met uw gezin naar een grotere woning verhuisd en bent momenteel tewerkgesteld via het OCMW onder artikel 60. U staaft uw tewerkstelling met een verklaring van uw HR contactpersoon, opgesteld op 15 april 2025 (map 'documenten' – stuk 1). U doet uw best en het gaat goed. U heeft geen stress en probeert problemen te vermijden. In verband met de door u gepleegde feiten – de aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van acht vrouwen en opzettelijke slagen ten aanzien van één vrouw – verklaart u dat het probleem zich in het verleden bevindt en u naar de toekomst probeert te kijken (notities, p. 12). Er dient echter eveneens te worden opgemerkt dat u datzelfde "probleem" minimaliseert en de verantwoordelijkheid van u afschuift. Verder stelt u een goede relatie te hebben met uw collega's en uw gezin. Ook hierdoor is uw gemoedstoestand verbeterd. U wil een goede toekomst voorzien voor uw kinderen (notities, p. 12).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u ten tijde van de strafbare feiten eveneens een gehuwde man en vader was. Toen bracht uw gezin, gecombineerd met een kleine leefruimte, stress en druk bij u teweeg waardoor u de feiten zou hebben gepleegd. Er kan dus niet worden aangenomen dat uw huwelijk en vaderschap zou voorkomen dat u hervalt in crimineel gedrag.

Wat de kans op recidive betreft, dient te worden opgemerkt dat u geen concrete ideeën heeft over hoe u beter zou kunnen omgaan met stresserende situaties. Wanneer u daarover werd bevraagd, stelde u simpelweg dat u momenteel geen stress heeft en uw woonsituatie verbeterd is (notities, p. 12). U heeft ook geen psychologische bijstand gezocht voor uw problemen of deze besproken met uw gezin (notities, p. 11).

U legt nog een aantal documenten neer: (1) een verklaring van uw HR contactpersoon, opgesteld op 15 april 2025, (2) uw asylum seeker certificate, afgeleverd door UNHCR Libië op 8 februari 2018, (3) uw IOM fitness to travel form & information questionnaire, opgesteld op 16 september 2018, (4) uw Fedasil TBC screening, opgesteld op 16 september 2018, (5) uw laissez-passer, afgeleverd te Boekarest op 25 september 2018, (6) documenten i.v.m. uw aankomst, opvang en integratie in België, opgesteld in de periode tussen 7 december 2018 en 24 april 2019, en (7) documenten i.v.m. de procedure tot gezinshereniging met uw vrouw en kinderen, opgesteld tussen 23 januari 2019 en 25 maart 2019.

Deze stukken hebben vrijwel uitsluitend betrekking op uw verblijf in Libië, hervestiging naar België, integratie en gezinsherenigingsprocedure. Ze dateren van de periode voorafgaand aan de strafbare feiten en veroordeling. Ze doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor een bijzonder ernstig misdrijf werd veroordeeld en zodoende een gevaar voor de samenleving vormt. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met uw bewijs van tewerkstelling via het OCMW onder artikel 60 (cf. supra).

De door u aangehaalde elementen en neergelegde documenten impliceren niet dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. U toonde immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en liet uw eigen seksuele verlangens primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen. U pleegde feiten die een nadelig effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving in het algemeen, en de slachtoffers specifiek. U heeft uw eigen lusten laten primeren op het veiligheidsgevoel van deze acht vrouwen. Er bestaat een gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren waardoor het niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De kans op recidive blijkt eveneens uit de vaststelling dat u de feiten blijft minimaliseren en onvoldoende schuldinzicht vertoont.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, en het ontbreken van elementen die hierop een ander licht kunnen werpen, blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Aangezien u een gevaar vormt voor de Belgische samenleving is een intrekking van uw vluchtelingenstatuut een redelijke maatregel.

In dit geval dient het CGVS een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Eritrea. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- "- artikel 48/9, 55/3/1 § 1 en 62 van de Verblijfswet;*
- het materiële motiveringsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;*
- artikel 4 van het KB van 11 juli 2003;*
- artikel 14 van Richtlijn 2011/95/EU".*

Hij licht toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker heeft medische problemen. Al geruime tijd is er sprake van een psychiatrische aandoening. Reeds in Eritrea was er sprake van een psychose, en ook in 2022 in ons land vond er een gedwongen opname plaats in het PZ Stuyvenberg (stuk 2).

D.d. 24.04.25 werd aan verzoeker een beschermende observatiemaatregel opgelegd, omdat hij lijdt aan een psychiatrische aandoening (stuk 3).

Thans is verzoeker opgenomen in het Universitair Psychiatrisch Centrum van Duffel, alwaar acute en intensieve psychiatrische zorg geboden wordt in een beveiligde, structurerende en beschermende setting (stuk 2).

Bij zijn opname werd gesteld dat verzoeker niet coöperatief is, en er geen constructief contact of bandopbouw mogelijk is. Er was dysforie en uitgesproken paranoia te merken, en geen ziektebesef (stuk 3).

Hoewel deze medische vaststellingen dateren van een tweetal weken na het persoonlijk onderhoud, maar wel voor de beslissing, zijn zij relevant. Te meer daar er in het verleden, in 2022, reeds sprake was van een gedwongen opname.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er gewag gemaakt van eventuele procedurele noden, of het kwetsbaar profiel van verzoeker.

Nochtans is het duidelijk dat verzoeker medisch niet in staat was om (alleen) een verhoor af te leggen. Verzoeker werd d.d. 9.04.25 gehoord op het CGVS zonder raadsman. Voordien contacteerde verzoeker geen raadsman, en kon hij tijdens het verhoor geassisteerd worden door één. Dit is problematisch, gelet op zijn psychiatrische voorgeschiedenis, en tevens huidige medische toestand.

Omwille van de aangehaalde medische problematiek, dewelke nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, kon niet op accurate en zorgvuldige wijze een verhoor afgenomen worden noch een beslissing genomen worden.

Ondanks de procedurele noden werden geen specifieke steunmaatregelen verleend, en konden aldus de rechten niet gerespecteerd worden, waardoor verzoeker in de gegeven omstandigheden niet kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 55/3/1 5 1, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, stelt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

In casu wordt eenzijdig verwezen naar het correctionele vonnis van 8.05.23 (stuk 4), met betrekking tot de feiten van oktober/november 2022.

Uit dit vonnis kan geen actueel gevaar voor de samenleving vastgesteld worden. Na deze feiten werd verzoeker niet meer veroordeeld.

Het vonnis stelt daarentegen dat 'het voor de deskundige onmogelijk was een risicotaxatie uit te voeren of zinnvolle uitspraken te doen aangaande een eventueel recidivegevaar'.

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het vonnis van twee jaar eerder, en naar verklaringen van een persoon die niet in staat bleek te zijn om een verhoor af te leggen.

Er kan aldus bezwaarlijk geoordeeld worden dat bewezen is dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de samenleving.

Uw Raad merkte in eerdere arresten op dat het begrip 'nationale veiligheid', zoals gebruikt in art. 55/3/1, 81 Vw, niet gedefinieerd is in de wet en dus geïnterpreteerd moet worden in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie, aangezien deze bepaling een omzetting is van art. 14, lid 4, a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Uw Raad leidt hieruit af dat artikel 55/3/1, 61 Vw restrictief toegepast moet worden en dat bovendien vereist is dat de betrokken vluchteling een actueel en werkelijk gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Dat moet blijken uit 'concrete, voldoende geobjectiverde, consistente en zwaarwichtige gegevens'.

Loutere vermoedens of verdenkingen zijn onvoldoende en kunnen niet als 'redelijke gronden' worden beschouwd. Uit al deze elementen vloeit voort dat het CGVS een individueel onderzoek moet voeren, dat niet gebaseerd mag zijn op louter algemene overwegingen.

In casu kan niet gesteld worden dat er een voldoende geobjectiveerd onderzoek heeft plaatsgevonden, gelet op de psychiatrische problematiek van verzoeker."

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- opnamebrief UPC Duffel van 25 april 2025 (stuk 2);
- beslissing van 24 april 2025 tot het opleggen van een beschermende observatiemaatregel (stuk 3);
- het vonnis van de correctionele rechtbank van 8 mei 2023 (stuk 4).

3.1.3. Op 3 juli 2025 legt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer. Hij stelt dat het middel ongegrond is.

3.1.4. In een aanvullende nota van 8 januari 2026 betoogt verzoeker het volgende:

“Verzoeker heeft een psychiatrische voorgeschiedenis waarmee rekening moet worden gehouden en waaruit niet zonder meer een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden afgeleid. Door op geen enkele wijze rekening te houden met de kwetsbaarheid van verzoeker en specifieke elementen in verzoekers voorgeschiedenis, waaronder psychoses en anosognosie, werd niet naar alle redelijkheid gehandeld.

Op heden is verzoeker in regelmatige medische opvolging en neemt hij zijn medicatie.

Zowel de behandelende arts als de echtgenote bevestigen dat het goed met hem gaat.

Verzoeker hervatte in december ook zijn werkzaamheden, waardoor hij de nodige zingeving en stabiliteit uitbouwt die zijn psychiatrische problematiek vereist.

Dat verzoeker geen wil zou tonen om te verbeteren, kan daarom niet worden weerhouden.

Een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving is dan ook niet aangetoond.

Bijgevolg moet er bij de beoordeling de nodige redelijkheid aan de dag gelegd worden en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Hij legt de volgende stukken neer:

- verklaring medische opvolging huisarts d.d. 7 januari 2026;
- arbeidscontract bepaalde duur d.d. 31 december 2025 (stuk 2).

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad merkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, nr. 54- 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime

beoordelingsmarge te laten." (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, nr. 54-1197/003). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 mei 2023 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar omwille van de aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen. Verzoeker werd eveneens voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten van artikel 31 eerste lid, van het Strafwetboek (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1; verzoekschrift, stuk 4).

Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan *in casu* niet worden betwist. De feiten getuigen volgens de rechtbank van "een gebrekkig normbesef" en "een laakbare mentaliteit". De rechtbank oordeelde verder dat verzoeker geen rekening hield met de "fysieke, seksuele en psychische integriteit van zijn slachtoffers en de emotionele impact die de feiten van aanranding op slachtoffers hebben. Elke vrouw moet zich veilig kunnen voelen op straat en beklaagde verschalkte hen in hun veiligheidsgevoel. Hij maakte hiervan misbruik door hen totaal onverwachts te benaderen en zo zijn eigen lusten te laten primeren."

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat de door hem gepleegde feiten een bijzonder ernstig misdrijf betreffen in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijven de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, overeind:

"Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met: (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dat u op 8 mei 2023 schuldig werd bevonden voor aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen. Uit de feitenvaststellingen, uiteengezet in het voormelde vonnis, blijkt dat u op 29 oktober 2022 vanop uw fiets uw hand uitstak naar de borst van een vrouwelijke jogger. Daarnaast heeft u op 31 oktober 2022 naar de borst gegrepen van drie verschillende vrouwen op drie verschillende momenten, waarna bij twee van de vrouwen kwetsuren aan de borst werden vastgesteld. Verder heeft u op 1 november 2022 de borsten van een vrouw gegrepen, het gezicht van een tweede vrouw vastgegrepen en een derde vrouw betast aan haar bil en borst. Bij deze derde vrouw heeft u bovendien afval naar haar hoofd gegooid en haar bedreigd met uw fietsslot. Toen ze probeerde te vluchten met haar fiets, bent u haar achterna gefietst en heeft u haar op haar hoofd geslagen en in haar gezicht gespuwd. Tot slot heeft u, ook op 1 november 2022, nog een vierde vrouw bij de haren getrokken terwijl ze op haar fiets zat (rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Kamer AC8, vonnisnr. [...] dd. 8 mei 2023 (verder 'vonnis nr. [...]', p. 3-5).

Omwille van de elementen in het strafdossier achtte de rechtbank de feiten als bewezen (vonnis nr. [...], p. 5-6). Het feit dat de correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat aangetoond is dat u dader was van de feiten van aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen, betekent ontegensprekelijk dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

Betreffende de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade kan worden verwezen naar de kwetsuren die bij drie van de vrouwen werden aangetroffen. Zo werd bij een vrouw een bloedstorting aan de borst vastgesteld. Een andere vrouw had een kneuzing aan de linkerborst. Bij de vrouw die u met uw fietsslot had geslagen, werden kwetsuren aan haar linkerhand, -elleboog, -bil en -knie vastgesteld. Het was bovendien enkel door het verweer van de slachtoffers dat u werd verhinderd om bijkomende aanrakingen te stellen (vonnis nr. [...], p. 6). De rechtbank wees er eveneens op dat u geen rekening hield met de fysieke, seksuele en psychische integriteit van uw slachtoffers en met de emotionele impact die de feiten van aanranding op de slachtoffers kunnen hebben. Elke vrouw moet zich veilig kunnen voelen op straat en u verschalkte hen in hun veiligheidsgevoel door uw eigen lusten te laten primeren. In de beoordeling van het

dossier op burgerlijk gebied, vorderde één van de slachtoffers een schadevergoeding. Volgens de rechtbank was het aannemelijk dat zij schade had geleden en diende u haar 250 euro te betalen (vonnis nr. [...], p. 7-8).

In verband met de op het misdrijf gestelde straf, wijst het Commissariaat-generaal erop dat aantasting van de seksuele integriteit luidens artikel 417/7 van de Strafwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar, en gaat dit luidens artikel 417/59 van de Strafwet gepaard met een veroordeling tot de ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 eerste lid. Daarnaast wordt het misdrijf opzettelijke slagen luidens artikel 398 van de Strafwet bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van 26 euro tot 100 euro of met één van die straffen alleen. De correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat de bewezen verklaarde feiten zich in uw hoofde vermengen als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat voor de feiten maar één straf moet worden opgelegd, namelijk die gesteld op het zwaarste misdrijf. Bij het bepalen van de straf en de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, het aantal feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de gevolgen voor de slachtoffers, uw persoonlijkheid, persoonlijke omstandigheden, leeftijd en gerechtelijk verleden, alsook de bevindingen van het deskundigenverslag (vonnis nr. [...], p. 6).

De correctionele rechtbank van Antwerpen ging niet in op het verzoek van uw raadsman om een straf met uitstel op te leggen. Er werd geoordeeld dat enkel een effectieve gevangenisstraf gepast zou zijn ter bescherming van de maatschappij en om de maatschappelijke afkeuring van de gestelde gedragingen uit te drukken (vonnis nr. [...], p. 7). Volgens de rechtbank was de gepaste straf een effectieve gevangenisstraf van twee jaar. U werd ook voor een periode van vijf jaar ontzet uit uw rechten van artikel 31 eerste lid van de Strafwet. Deze bestraffing hield rekening met de ernst van uw handelingen (vonnis nr. [...], p. 8).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.”

Verzoeker stelt evenwel dat er uit het vonnis van 8 mei 2023 geen actueel gevaar voor de samenleving vastgesteld kan worden, alsook dat hij medisch niet in staat was om (alleen) het persoonlijk onderhoud af te leggen, zonder raadsman.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij in zijn nota met opmerkingen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gevraagd of verzoeker in staat was om het interview te doen. Hierop antwoordde verzoeker dat het goed ging met hem. Verder werd hem nog expliciet gevraagd of hij medische problemen had waarvan hij het CGVS wilde verwittigen, waarop verzoeker antwoordde dat hij op dat moment in goede gezondheid verkeerde (Notities van het persoonlijk onderhoud II, p. 2). Ook wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of verzoeker psychologische hulp had gezocht of had gekregen voor het probleem dat hij had in het kader van zijn veroordeling, stelt hij dat hij eenmalig met een psycholoog of psychiater heeft gepraat in de gevangenis. Ook hier gaf hij geen blijk van verdere problemen met zijn mentale gezondheidstoestand (Notities van het persoonlijk onderhoud II, p. 11). Tot slot gaf verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen (Notities van het persoonlijk onderhoud II, p. 15). Er lagen op het moment van het persoonlijk onderhoud aldus geen elementen voor waaruit kon worden afgeleid dat verzoeker niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. De *protection officer* kon er dus terecht van uitgaan dat verzoeker in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hij in de mogelijkheid was om tijdens het persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus dient te worden behouden.

De door de verzoeker neergelegde opnamebrief van het UPC Duffel alsook de beslissing tot het opleggen van een beschermende observatieregule dateren van meer dan twee weken na het persoonlijk onderhoud van 9 april 2025. Daarnaast wordt in deze attesten slechts gewag gemaakt van de toestand van verzoeker op het moment van de opname en het psychiatrisch onderzoek en kan hieruit niet blijken hoelang verzoeker al in deze toestand verkeerde of met deze problemen kampt. Verzoeker werd opgenomen op 24 april 2025 omwille van een agressief psychotisch toestandsbeeld onder invloed van alcohol, nadat hij onder politiebegeleiding naar de spoeddienst werd gebracht. Uit niets blijkt dat verzoeker zich vóór deze opname al in een psychisch kwetsbare toestand bevond die zijn deelname aan het persoonlijk onderhoud in de weg stond. Daarenboven kan niet worden afgeleid uit de attesten, noch uit het verzoekschrift aan welke steunmaatregelen verzoeker dan wel nood had. Verder wordt ook nergens in het verzoekschrift geconcretiseerd welk effect verzoekers psychologische toestand op zijn verklaringen zou hebben gehad. Uit deze stukken kan aldus evenmin blijken dat hij niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 9 april 2025. Uit opnamebrief van het UPC Duffel van 25 april 2025 blijkt dat verzoeker

relatief adequaat is en er geen duidelijke tekenen van paranoïde zijn, alsook dat er sprake is van een taalbarrière met moeilijk Nederlands, maar verzoeker wordt beschreven als alert en bewust, georiënteerd, adequaat en gestructureerd in gesprek. Deze vaststelling gebeurden nadat verzoeker na ontnuchtering en toediening van medicatie op 24 april 2025, nadat een beschermende observatiemaatregel werd opgelegd in een gesloten psychiatrische crisisdienst. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker, indien hij de bijstand wenste van een advocaat, hij zelf de verantwoordelijkheid had moeten nemen om zijn verdediging te organiseren.

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat de feiten gepleegd door de verzoeker door de rechtbank gekwalificeerd werden als zeer ernstig en getuigend van een gebrekkig normbesef en een laagbare mentaliteit. Bovendien werd uiteengezet dat verzoeker de feiten blijft minimaliseren en dat hij onvoldoende schuldinzicht toont.

Aangezien verzoeker de ernst van de feiten niet erkent, noch de wil toont om te verbeteren, kan niet uitgesloten worden dat verzoeker dergelijk gedrag niet zal herhalen in de toekomst. Omwille hiervan vormt verzoeker wel degelijk een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Verzoeker wijst erop dat het vonnis van 8 mei 2023 stelde dat *“het voor de deskundige onmogelijk was een risicotaxatie uit te voeren of zinvolle uitspraken te doen aangaande een eventueel recidivegevaar”*. Hij laat evenwel achterwege dat dit kwam omdat *“beklaagde op z'n minst elke vorm van seksuele connotatie bij het ten laste gelegde feiten ontkent”* (vonnis, p. 6), wat des te meer bevestigt dat verzoeker onvoldoende schuldinzicht toont en de feiten blijft minimaliseren.

Het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving wordt eveneens bevestigd door de documenten die hij neerlegt bij het verzoekschrift. Uit de beslissing tot het opleggen van een beschermende observatiemaatregel blijkt dat verzoeker onder politiebegeleiding naar de spoeddienst werd gebracht, hij was bijzonder agressief, spuwde en braakte schijnbaar met opzet naar de hulpdiensten. De zoon van verzoeker heeft ook verklaard dat het gedrag van verzoeker hem en zijn familie veel angst en zorgen bezorgt. Verzoeker zou al langer problematisch gedrag stellen, zowel binnen het gezin als daarbuiten. Bij de bespreking van de psychiatrische stoornis van verzoeker wordt verder melding gemaakt van moeilijk te hanteren gedrag onder de vorm van verregaande agressie. Er wordt gesteld dat verzoeker bijzonder agressief is en dat zijn familie verklaart slachtoffer te zijn. Er werden ook meerdere pogingen geobserveerd om hulpverleners zwaar te kwetsen. Er werd geoordeeld dat het risico op agressie hoog blijft. Bij de graad van urgentie waarom verzoeker een beschermende observatiemaatregel moet worden opgelegd, wordt tot slot gesteld dat er een acuut gevaar is voor de veiligheid van anderen.

Dat verzoeker in zijn aanvullende nota een bewijs neerlegt dat hij thans door een arts opgevolgd wordt en medicatie krijgt, alsook dat hij op heden tewerkgesteld is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voorgaande vaststellingen bevestigen dat verzoeker op heden een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. De afwezigheid van nieuwe veroordelingen, alsook het feit dat zijn veroordeling dateert van twee jaar geleden, doen hieraan geen afbreuk. De volgende motieven van de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd overeind:

“De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. In uw hoofde wordt een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vastgesteld. Zo is er omwille van de definitieve veroordeling sprake van een werkelijke bedreiging. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

In dit verband kan worden verwezen naar de motivering en strafmaat van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen. De feiten worden gekwalificeerd als zeer ernstig en getuigend van een gebrekkig normbesef en laagbare mentaliteit. U hield geen rekening met de fysieke, seksuele en psychische integriteit van uw slachtoffers en de emotionele impact die de feiten van aanranding op hen zouden hebben. Elke vrouw moet zich veilig kunnen voelen op straat en u verschalkte hen in hun veiligheidsgevoel. U maakte hiervan misbruik door uw slachtoffers totaal onverwachts te benaderen en zo uw eigen lusten te laten primeren. De rechtbank oordeelde daarom dat “enkel een effectieve gevangenisstraf gepast is ter bescherming van de maatschappij” (vonnis nr. [...], p. 7).

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft minimaliseren en onvoldoende schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure ontkende u de vrouwen te hebben aangerand. U gaf toe op de dag van uw arrestatie een aantal vrouwen te hebben aangesproken om een sigaret of geld te vragen. U erkende dus dat er verschillende contacten hadden plaatsgevonden, maar meende dat deze zonder seksuele

bijbedoelingen waren (vonnis nr. [...], p. 5). De forensisch psychiater, die u onderzocht, was niet in de mogelijkheid een risicotaxatie uit te voeren of zinvolle uitspraken te doen aangaande een eventueel recidivegevaar omwille van uw ontkenning van elke vorm van seksuele connotatie bij de tenlastegelegde feiten (vonnis nr. [...], p. 6).

Volgens de verklaringen die u op de zetel van het CGVS aflegde, verkeerde u ten tijde van de feiten in een "heel slechte toestand" omwille van uw leefsituatie (notities persoonlijk onderhoud dd. 9 april 2025 (verder 'notities'), p. 6).

U had geen werk en leefde met uw gezin in een kleine studio, wat gevoelens van druk en stress bij u teweegbracht. Hierdoor werd het u "teveel" (notities, p. 7). U raakte overstuur en had het gevoel dat iemand u wou slaan. Omwille van deze gevoelens van stress en woede zou u zich de strafbare feiten niet herinneren (notities, p. 10): "[...] zij zeggen dat ik iets heb gedaan. Ik ben daarvoor veroordeeld geweest en heb daarvoor vastgezeten. Ik was toen niet bewust, dus ik weet niet wat ik heb gedaan. Het is moeilijk te beseffen wat je hebt gedaan als je op die moment niet jezelf bent of niet bewust bent" (notities, p. 11). U stelt de veroordeling wel te hebben aanvaard (notities, p. 11).

De straf aanvaarden is echter niet hetzelfde als de ernst van de feiten erkennen en schuldinzicht tonen. Uw verklaringen over de strafbare feiten zijn uitermate vaag. U sprak nooit op concrete wijze over uw handelingen of over de vrouwen wiens seksuele integriteit u daarmee heeft aangetast. Wanneer werd gevraagd hoe u terugkijkt op de feiten en uw veroordeling, verwees u enkel naar de gevolgen voor uw gezin: "Het is heel moeilijk, zeker. [...] Terugkijken op het incident en ook de arrestatie: het was vlak voor de bevalling van mijn vrouw. Waar ik het meest mee inzat, was mijn familie. Om mijn familie en zwangere vrouw in zo'n klein huis, en ook als vluchteling in een ander land, achter te laten. Dat was voor mij heel moeilijk" (notities, p. 11). Wanneer u werd aangespoord om over de feiten te reflecteren, stelde u dat het moeilijk is te beseffen wat u heeft gedaan omdat u er geen herinneringen aan heeft (notities, p. 11). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u over de impact van uw handelingen op uw acht slachtoffers. U toonde geen empathie en geen inzicht van de gevolgen van uw gedrag voor andere mensen. U sprak louter over de gevolgen voor uzelf en uw gezin. Wanneer aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog opmerkingen of toevoegingen had, wees u naar het feit dat werkwillige of hulpbehoevende mensen geholpen zouden moeten worden: "zo zouden er veel dingen vermeden kunnen worden" (notities, p. 15). Op die manier schuift u wederom de schuld van u af door u te beroepen op uw persoonlijke situatie.

Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht, empathie naar de slachtoffers toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. U heeft immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en deinsde niet terug voor het gebruik van geweld en bedreigingen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig als onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cf. artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 maart 2025 opgeroepen om op 9 april 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden, beroept u zich hoofdzakelijk op uw goede levenssituatie. U bent met uw gezin naar een grotere woning verhuisd en bent momenteel tewerkgesteld via het OCMW onder artikel 60. U staaft uw tewerkstelling met een verklaring van uw HR contactpersoon, opgesteld op 15 april 2025 (map 'documenten' – stuk 1). U doet uw best en het gaat goed. U heeft geen stress en probeert problemen te vermijden. In verband met de door u gepleegde feiten – de aantasting van de seksuele integriteit ten aanzien van acht vrouwen en opzettelijke slagen ten aanzien van één vrouw – verklaart u dat het probleem zich in het verleden bevindt en u naar de toekomst probeert te kijken (notities, p. 12). Er dient echter eveneens te worden opgemerkt dat u datzelfde "probleem" minimaliseert en de verantwoordelijkheid van u afschuift. Verder stelt u een goede relatie te hebben met uw collega's en uw gezin. Ook hierdoor is uw gemoedstoestand verbeterd. U wil een goede toekomst voorzien voor uw kinderen (notities, p. 12). Er dient echter te worden vastgesteld dat u ten tijde van de strafbare feiten eveneens een gehuwde man en vader was. Toen bracht uw gezin, gecombineerd met een kleine leefruimte, stress en druk bij u teweeg waardoor u de feiten zou hebben gepleegd. Er kan dus niet worden aangenomen dat uw huwelijk en vaderschap zou voorkomen dat u hervalt in crimineel gedrag.

Wat de kans op recidive betreft, dient te worden opgemerkt dat u geen concrete ideeën heeft over hoe u beter zou kunnen omgaan met stresserende situaties. Wanneer u daarover werd bevraagd, stelde u simpelweg dat u momenteel geen stress heeft en uw woonsituatie verbeterd is (notities, p. 12). U heeft ook geen psychologische bijstand gezocht voor uw problemen of deze besproken met uw gezin (notities, p. 11).

U legt nog een aantal documenten neer: (1) een verklaring van uw HR contactpersoon, opgesteld op 15 april 2025, (2) uw asylum seeker certificate, afgeleverd door UNHCR Libië op 8 februari 2018, (3) uw IOM fitness to travel form & information questionnaire, opgesteld op 16 september 2018, (4) uw Fedasil TBC screening, opgesteld op 16 september 2018, (5) uw laissez-passer, afgeleverd te Boekarest op 25 september 2018, (6) documenten i.v.m. uw aankomst, opvang en integratie in België, opgesteld in de periode tussen 7 december 2018 en 24 april 2019, en (7) documenten i.v.m. de procedure tot gezinshereniging met uw vrouw en kinderen, opgesteld tussen 23 januari 2019 en 25 maart 2019.

Deze stukken hebben vrijwel uitsluitend betrekking op uw verblijf in Libië, hervestiging naar België, integratie en gezinsherenigingsprocedure. Ze dateren van de periode voorafgaand aan de strafbare feiten en veroordeling. Ze doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor een bijzonder ernstig misdrijf werd veroordeeld en zodoende een gevaar voor de samenleving vormt. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met uw bewijs van tewerkstelling via het OCMW onder artikel 60 (cf. supra).

De door u aangehaalde elementen en neergelegde documenten impliceren niet dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. U toonde immers geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en liet uw eigen seksuele verlangens primeren op de negatieve weerslag van uw gedrag op anderen. U pleegde feiten die een nadelig effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving in het algemeen, en de slachtoffers specifiek. U heeft uw eigen lusten laten primeren op het veiligheidsgevoel van deze acht vrouwen. Er bestaat een gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren waardoor het niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De kans op recidive blijkt eveneens uit de vaststelling dat u de feiten blijft minimaliseren en onvoldoende schuldinzicht vertoont.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, en het ontbreken van elementen die hierop een ander licht kunnen werpen, blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Aangezien u een gevaar vormt voor de Belgische samenleving is een intrekking van uw vluchtelingenstatuut een redelijke maatregel."

Bijgevolg dringt zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus op, omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat een intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling verliest.

In navolging van het Hof van Justitie wordt er een onderscheid gemaakt (HvJ 14 mei 2019, nr. C-391/61 e.a., overwegingen 98, 99, 100 en 110). Immers "Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn

2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève” (overweging 99).

“Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven.” (overweging 100). In verband met het verschil van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en van de Richtlijn 2011/95 stelt het Hof nog:

“Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggeleid of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld, dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.”

Bijkomend adviseert de commissaris-generaal dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Volledigheidshalve merkt de Raad nogmaals op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234 824).

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP